

Chicago'da düzenlenen Dünya Tarot Kongresi'nde 10 Mayıs 2002'de Hajo Banzhaf tarafından yapılan konuşmanın notlarıdır.



Kehanetlerin Dönüşü

© Hajo Banzhaf

İşe, kehanetlerin kökeni ve onların doğası üzerinde biraz düşünmekle başlayacağız. Ondan sonra da geçmişteki değişik tip kehanetlere ve onların bugün nasıl göründüklerine bakacağız. Son olarak da bir o kadar önemli konu olan dünyamızdaki rollerini, niye geri geldiklerini ve kehanetlere danışmanın geçerliliğini günümüzde niye hiç yitirmediğini değerlendireceğiz.

Ama gelin önce temel psikoloji dünyasına küçük bir gezinti yapalım. Oldukça sloganvari kullanılmakta olan bazı belli terimler var ki ben hepimizin bu terimlerin anlamlarına ilişkin aynı kavrama sahip olduğumuzdan kuşkuluyum.

1. GEÇMİŞ

Kendimize ilişkin tüm bildiklerimiz, bilincimiz kapsamında olanlardır ve ego bilinçli kişiliğin merkezi olarak tanımlanır. Biz haklarında hiçbir şey bilmesek de bize ait olan her şey – bizim dışımızda olan bilinmeyen aksine - bilinçdışının parçasıdır. Bilinçdışının altında veya en derinlerinde C. G. Jung'un tanımladığı kolektif bilinçdışını buluruz. Bu alan doğamızın köklerinin eriştiği yerdir. Tüm insanların ortak düzeyidir. Jung şöyle demiştir: Her kişinin yaşından, cinsiyetinden ve ırkından bağımsız doğrudan bir insanoğlu olarak kabul görmesi gibi, içimizde tüm insanlarla ortak olan bir şey daha vardır. Biz burada, bu düzeyde bize içgüdüsel olarak ne yapacağımızı söyleyen içgüdüsel doğamızı buluruz.

Şimdi soru şu: Kolektif bilinçdışı insanlarla mı sınırlıdır? Yoksa hayvanların içgüdüsel doğasını da kapsar mı?

Karıncalara devletlerini nasıl inşa edeceklerini anlatır mı?

Arılara nasıl dans edeceklerini gösterir mi?

Güvercinlerin denizin ortasındayken karaya giden en kısa yolu bulmalarını sağlayan o mudur? Sırası gelmişken söyleyelim, eski günlerde denizcilerin güvertede daima güvercin buldurmalarının nedeni budur.

Kolektif bilinçdışı, bilinçdışı olması nedeniyle büyük ölçüde bilinmeyen olan daha yüksek bir zekânın bir diğer adı olabilir mi?

Jung'un bize gösterdiğine göre kolektif bilinçdışı alanında aktif olan arketipler vardır. Bir arketip nedir? İnsan ruhunun asli bir imgesidir. Doğumumuzdan, hatta belki de daha öncesinden beri bizim içimizdedir. Arketipler, egodan çok daha güçlü içsel kuvvetlerdir. Dolayısıyla çoğu zaman melekler, iblisler, şeytanlar, Tanrılar ya da Tanrıçalar olarak deneyimlenmişlerdir.

Şimdi *bizim* bilincimiz bu derin içsel düzeyden çok uzaktır ve ona ilişkin çok bulanık bir kavrayışımız vardır.

Fakat her zaman böyle bir ayrılma yoktu.

İnsan aklının bu kadar uzaklara gitmediği zamanlar da vardı.

Aklın kendi etrafında olan her şeyle bağlantısı vardı.

İnsanlar kendilerini doğadan bu kadar kopuk hissetmezlerdi. Aynı bir halının ipleri gibi akılları da onları çevreleyen doğa ile dokunmuştu.

Bilinçleri gençti ve henüz kolektif bilinçdışına çok yakındı. Öyle görünüyor ki İlk Çağ'a kadar insanların Tanrıların, Tanrıçaların, meleklerin ya da iblislerin onlara talimat veren seslerini duymalarının sebebi buydu.

Ilyada veya Eski Ahit gibi eski yazmalar bu fenomenden en doğal şeymiş gibi söz ederler. Akhilleus Thetis, Odysseus Athena, Hektor ise Iris ve Apollon tarafından korunmuşlar ve onlardan talimat almışlardır ve Eski Ahit bize Tanrı'nın sık sık İbrahim, Musa ve Yunus ile konuştuğunu anlatır.

Bu eski zamanlardaki bilinç düzeyinin anlaşılabilmesi için bir örnek vereceğim: Otobanda bir araba sürdüğünüzü düşünün. Bir süre sonra zihniniz dalar, biraz dikkatsizleşirsiniz ve cennetle cehennemi düşünmeye başlarsınız. Ve aniden bir tehlike belirir. Anında kendinize gelirsiniz ve aklınız size ne yapmanız gerektiğini söyler. Eski günlerdeki insanlar da, benzer bir şekilde yüksek sesle konuşan ilahî sesler duymuş olmalılar: Sola dön, sağa dön gibi.

Ama Tanrı ve Tanrıçalar yalnızca zararsız görevler vermemişlerdir. Her zaman bireyin iyiliğine – hayatta kalmak anlamında iyilik - hizmet edecek emirler olmamıştır verdikleri. Bu nedenle, biliriz ki bazı kahramanlar bu sese isyan etmişlerdir.



Balık tarafından yutulmuş olan Yunus'u hatırlarsınız. Tanrı ona Ninova'ya gitmesini ve onlara Tanrı'nın, şehirlerini yeryüzünden sileceği haberini vermesini buyurmuştur. Böyle bir iş, hayatını büyük bir tehlikeye atmak demektir, çünkü kıyamete ilişkin böylesi bir kehaneti duymaktan kimse hoşlanmayacaktır. Ve Yunus yapmamaya karar verir. Tanrı'nın dediğini yapmak yerine tam aksi yöne, Yunanistan'a doğru kaçar. Benzer bir sebeple Gılgames de Babil Aşk Tanrıçası İştâr'ın onu ayartmasına karşı çıkmıştır. Laf aramızda, bu çok da kötü olmamıştır. En azından Akdeniz dünyasında katı bir kural vardır. Bir Tanrı ölümlü bir kadınla birlikte olduğunda, kadın fazla meraklı biri değilse kadın için bir tehlike yoktur. Ama bir erkek, bir Tanrıça ile sevişecek olursa ölüme mahkûm olur. Bunun hiç istisnası yoktur. Ve Gılgames o karşikonulmaz Aşk Tanrıçası'na dahi, "Hayır – teşekkürler," diyebilmekle akıllıca davranmıştır.

Homeros Truva savaşından bize, düşmanlarının müttefiki olup kıyafet değiştirmiş olan Tanrılar ya da Tanrıçalar tarafından kandırılan kahramanlarla ilgili benzer hikayeler anlatır. Ve aynı çatışmayı Yuhanna'nın, "Her ruha inanmayın, fakat Tanrı'dan olup olmadığını anlamak için ruhları sınavın," diye uyardığı İncil'de görürüz.

Böylesi çatışma, birliğin, daha önce insanoğlu ile doğa arasında var olan birliğin sona ermiş olduğu anlamına gelir. Akıl, kolektif bilinç dışından gelen seslere güvenmemeye başlamıştır. Ve bu demektir ki sadelik cenneti ve birlik sonsuza kadar yitirilmiştir.

Bilincin büyümesiyle ses giderek daha cılızlaşmış ve sonunda duyulmaz olmuştur. Tevrat'ta, bize Tanrı'nın bir insanla konuştuğunu son kez Eyüp'ün kitabı (M.Ö. 2000 sonları) söyler. O günden beri de insanlık kendisini kaybolmuş hisseder, çünkü Tanrı ile arasında böylesi uzak bir mesafe vardır. Yeri gelmişken – bu, Tanrıların ve Tanrıçaların yeryüzünden yok oldukları ve göklere taşındıkları zamana denk gelir. Bu giderek büyüyen mesafe nedeniyle dine ihtiyaç olmuştur. Din (religion) kelimesi, geri bağlamak ya da yeniden bağlamak anlamına gelen `re-legiare'den türemiştir. Ve dolayısıyla rahipler "köprü inşa eden" olmuşlar, insanlık ile Tanrı arasında köprü oluşturmuşlardır. Papa'nın günümüze kadar gelen ünvanı *Pontifex Maximus*, yani en yüksek köprüyü inşa edendir.

Büyük olasılıkla ilk zamanlardaki rahipler hâlen sesleri duyanlar olmuşlar ve görevlerini gaipten haber veren, vahiy alan elçiler olarak icra etmişlerdir. Ama daha sonra onlar da direkt temaslarını yitirmişlerdir. Hatta artık hiç ilahî sesleri duymaz olmuşlardır.

Bu zaman, kehanetlerin ortaya çıktığı zamandır. Onlara ihtiyaç duyulmuştur, çünkü artık Tanrı'nın iradesini keşfetmek için başka bir yol kalmamıştır. Kehanet/Kâhin (oracle) kelimesi Latince `orare=konuşmak'tan türemiştir, Latince `oraculum = bir Tanrının mesajı'dır. Ve gaipten haber verme (divination) = ilahî iradenin görüşüdür.

2. NE İÇİN?

İlk insanların bilgi ağacındaki meyveyi yedikleri zamandan beri biz insanlar bilinçliyizdir, ama aynı zamanda ölmeye mecbur olduğumuzu da biliriz. Bunun kabulüyle, masumiyet ve cehalet cenneti sonsuza kadar yitirilmiştir. O zamandan beri, biz insanların yaratılıştaki ayrıcalıklı fakat çok acı dolu bir konumu vardır. Ölümlü olup da bunu bilmeyen hayvanlar ile ölümsüz olan ve elbette bunu bilen Tanrılar arasında bir yerde dururuz. Bizler o noktada, iyi ile kötüyü ayırt edebilen, kader ve gelecek gibi kelimeleri bilen yegâne yaratıklarızdır. Seçme özgürlüğüne

yalnızca biz sahibizdir ki bu da bizi yaptıklarımızın sonuçlarından sorumlu kılar ve yalnızca biz, o kadir doğaya olan güçlü bağımlılığımızın gerçekten bilincindeyizdir.

Dolayısıyla eski insanlar yaşamın tehlikelerle dolu olduğunu ve ancak Tanrı'nın iradesine uygun bir biçimde ve onun yaratmış olduğu düzende yaşadıkları takdirde güvende olacaklarını bilmişlerdir. Ve bunun anlamı şudur: doğru olan kişi, doğru şeyi doğru zamanda, doğru yerde ve doğru biçimde yapar. Bu kadar kolay! Ama böylece her şey düzendedir, böylece kendimizi güvende ve korunuyor hissederiz. Bu sebeptendir ki tüm kültürlerde insanlar kendi Tanrılarının iradesini keşfetmek için çeşitli kehanet yöntemleri geliştirmişlerdir.

3. NASIL?

Dört tekniği gözden geçireceğiz;

1. Kura kehanetleri,
2. Alametlerin yorumlanması,
3. Şekillerin okunması
4. Spontane kehanet

Hepsi de ilahî iradeyi bir "rastlantısal" kümeleşme ile gösterirler, ancak bilinmelidir ki eski günlerde insanoğlu için böyle bir terim söz konusu olmamıştır. Eski dillerde bizim "rastlantı"dan anladığımız şeyin karşılığı olabilecek bir kelime yer almamıştır. En azından Almanca karşılığı olan "Zufall" kelimesi, daha önceleri hep Tanrı'nın iradesi olarak kabul edilen "öngörülemez"i isimlendirmek için 14. yüzyılda yaratılmıştır. Tanrı'nın hareketleri öngörülemez ve çoğunlukla insan kavrayışının ötesinde olarak kabul edilirken, hesaplanabilenler insan işi olmuşlardır. İlahî iradeyi bilebilmenin ise tek bir yolu vardır: Eğer doğru kişi, doğru kehanete, doğru zamanda ve doğru biçimde sorarsa.

Şimdi kehanetlerin nasıl işlemiş olduklarına ve günümüzde nasıl göründüklerine bir bakalım.

KURA KEHANETLERİ tüm dünyaya yayılmışlardır. Bazıları bizim zar ve oyun kağıtları gibi oyun olarak bildiklerimizin atalarıdır. Eski Ahit, Urim ve Thummin'den defalarca bahseder ki bunlar eski İsrail'in başhahamlarının kehanet enstrümanlarıdır. İncil'de Urim ve Thummin'in gerçekte ne olduklarına ilişkin bir bilgi bulunmamaktadır. Ancak bunların atılan taşlar, muhtemelen kıymetli taşlar ya da çubuklar olduklarına inanmak için nedenler vardır ve başhahamlar, atıldıklarında oluşan rastlantısal kümeleşmelerden JHVH'nin iradesini okumuşlardır.

İnsan kura atar, ama her kararı RAB verir. Süleyman'ın Meselleri 16:33

Yunus'un hikayesinden de biliriz ki fırtınalı havanın suçlusunun kim olduğunu bulmak için de kura atılmıştır. Kura suçlunun Yunus olduğunu söylemiş, bunun üzerine onu güverteden denize atmışlar ve o da bir balık tarafından yutulmuştur.

Bu tarz kehanet, daima çubuk, taş ya da zar atma veya kart çekme yoluyla bilinçdışı olarak üretilen bir kümeleşmenin ya da dizilişin yorumlanmasıdır. Tarot, I Ching ve Rune'un kökenleri de buradadır.

ALAMETLERİN

YORUMLANMASI (Alamet= Omen (Lat. işaretler)) münferit bir vakanın gözlemlenerek bir kurallar sistemine oturtulması çabasıdır. Gerçekliğimizin karmaşıklığı göz önüne alınacak olursa, bu yalnızca zor bir iş olmakla kalmayıp, aynı zamanda da beyhude bir çabadır. Karmaşık dünyamızı tek bir formüle indirgeme şansı hiç yoktur. Özellikle Babilliler bu konu üzerinde çok büyük bir çalışma yapmışlardır. Olayları "Eğer ... ise, o zaman ..." ifadesi ile birbirleriyle



ilişkilendirme yoluyla alametleri binlerce taş levha üzerinde toplayarak yaşamın kaotik çeşitliliğine bir sistem getirmeye çalışmışlardır. Örneğin: "Eğer bir kişi bilmeden bir kertenkelenin üzerine basarsa, o zaman düşmanını yenecek demektir." Elbette Babillilerde bu durum sonunda bu çeşit kuralların büyük bir enflasyona uğramasına neden olmuştur. Kütüphaneleri öyle dolup taşmıştır ki doğru zamanda doğru alameti bulma imkânı kalmamıştır.

Bu yöntem günümüze kadar gelmiştir ve itikatlarımızda yaşamaktadır. Şansa ya da talihsizliğe delalet eden işaretler vardır, baca temizleyicisi, kara kedi ya da "Eğer Mayıs'ta yağmur yağarsa, Nisan gitmiş demektir," tarzı halk deyişleri gibi.

Ancak bu tarz gözlemlerden türeyen kehanetlerin en önemlisi Astroloji'dir. Ve Babillilerin enflasyona uğrayan başarısızlığa mahkûm çabasının aksine Astroloji işlemektedir ve bunun basit bir nedeni vardır: sembolik bir dil kullanır ve böylece yaşamdaki deneyimlerin ve olayların çeşitlerini tanımlayabilir. Ama belirli bir harita kümeleşmesini yalnızca tek bir olay ile eş tutmaya kalktığı takdirde, o da Babillilerin o büyük alamet koleksiyonu ile aynı sonu paylaşır.

ŞEKİLLERİN OKUNMASI. Hepimiz augur kelimesini biliriz, Latince'dir ve kuş gözlemcisi anlamına gelir. Augurlar geleceği kuşların uçuşundan okumuşlardır. Göçmen kuşların, kışı Tanrılar konseyinin yakınında geçirdiklerine ve orada Tanrıların ve Tanrıçaların gelecek yıl için ne kararlar aldıklarını merakla dinlediklerine ve geri uçarlarken de bildiklerini augurlara uçuş düzenlerinin şekli ile söylediklerine inanılmıştır.

Organları, özellikle kurban edilmiş hayvanların karaciğerlerini incelemek, şekil yorumlamanın bir başka genel uygulaması olup, bunlar her zaman Tanrılarının yazısının görüldüğü yerde norm dışına çıkmak olmuştur. Ama kullanılmış olan daha kolay yöntemler de vardır: Kişi, kutsal çanakta yükselen dumanın hareketinden ilahî iradeyi okuyabildiği gibi, aynı şeyi soğuk suya damlatılan balmumunun biçiminden ve ateş sonrasında geriye kalan külün şeklinden de okumuştur. Çok popüler olmuş bir uygulama ise yağ okumadır. Bunun için suyun yüzeyine yağ damlatılmış ve cevap, aldığı şekilden okunmuştur.

Günümüzde bu tarz kehanetlerden geriye, çay yaprağı ya da kahve telvesi okuma, yılbaşı öncesi kurşun dökme ve tabii ki şekil yorumlamanın bir başka çeşidi olan pandül kullanma kalmıştır.

SPONTANE KEHANET, herkesin yaşamında önünde sonunda, özellikle de çocukken deneyimlemiş olduğu bir kehanette bulunma şeklidir. Koşullar serbestçe ve spontan olarak oluşur. Örneğin: Merdivenin basamaklarının sayısı tek ise, evet demektir. Ya da gözlerinizi

kapar, yüzünüzü pencereye döner ve gözlerinizi açarsınız, ilk gördüğünüz şey yorumlanması gereken işarettir. Bir kitabı rastgele açıp parmağınızı bir sayfaya koyarsınız, mesaj denk geldiğiniz kelimededir. Kehanette bulunmanın yasak olduğu veya kâfir işi ve hatta satanistik ritüel olarak görüldüğü zamanlarda bu yöntem dindar Hristiyanların bile kullanılabilirdiği yegâne yöntem olmuştur. Parmaklarını İncil'deki bir sayfaya koymuşlar ve şeytan kutsal kitap aracılığı ile konuşmaya cüret edemeyeceği için Tanrı'nın cevabını aldıklarından emin olmuşlardır.

SAĞGÖRÜLER, TRANS VE RÜYA YORUMLAMA

Özellikle Hristiyanlık öncesi zamanlarda kehanette bulunma, rahiplerin başlıca işleri olmuş ve tapınaklar daima trans ve rüya yorumlama pratiğinin yapıldığı kehanet mekânları olmuşlardır.

Aslen tüm kehanetler – ve tüm kült – M.Ö. 3000 dolaylarında başlamış olan ataerkil dönemin başlangıcına kadar tümüyle rahibelerin denetiminde olmuştur. O zamandan sonra rahipler kurban etme, takvim hesaplama, yazmayı öğretme ve kehanette bulunma gibi tüm kutsal olayları giderek ellerine geçirmişlerdir. Ancak Delphoi'deki kehanetlerin hâkimiyetinin daha önce hükmeden Toprak Tanrıçası Demeter'den Apollon'a geçmesinden sonra bile, rahibeler ilahî iradeyi duyuran trans medyumları olarak hizmet etmeye devam etmişlerdir.

Pythia, Delphoi'deki kehanet mağarasındaki derin çukurun üzerinde koyduğu üç ayaklı bir sehpaye çıkarak transa geçen kehanet rahibesinin adıdır. Transa geçişi muhtemelen, ya çukurdan o günlerde yükselen buhardan, ya da Apollon'un kutsal bitkisi defnenin yanan yapraklarının dumanından olmuştur. Rahibe bu durumdayken, Tanrı onun dilinin kontrolünü eline almış ve kekeleyen seslerle tüm soruları ben kipiyle cevaplamıştır. Rahiplerin de bu cevapları tercüme etmesi gerekmiştir. Tercümeyi yapan rahiplere *Prophetes*(elçi) adı verilmiş ve daha sonra bu kelimedenden peygamber (Prophet) kelimesi türemiştir.

Elçilerin en iyileri, yorumlamanın en önemli kısmının akılla müdahale etmek değil, yalnızca gözlemek ve dinlemek olduğunu, duyulan ve görülen her şeyin kendi anlamını keşfetmeye bırakılması gerektiğini her zaman bilmişlerdir.



Bu çok duyulmuş olan kehanet dünya üzerinde büyük bir itibar görmüştür. Yıldan yıla binlerce insan buraya akın etmiş ve doğal olarak tüm önemli devlet meseleleri düzenli olarak buraya danışılmıştır. Hatta politik konularda aşırı temkinli olduğu bilenen filozof *Platon* bile, "Delphoi'deki elçiler ve Dodona'daki rahibeler akıllarının başlarında hiç olmadığı ya da çok az olduğu o çılgınlık anlarında

Hellas'ımızın (Yunanistan) özel ve kamusal işlerinde birçok ve güzel şeylere katkıda bulunmuşlardır," diyerek bu kehaneti övmüştür. *Sokrates* ve *Heraklit* gibi başka filozoflar da bu büyük takdire katılmışlardır. Ve – M.Ö. 6. yüzyılın başlarında - eski dünyanın yedi bilge adamının birincisi olarak kabul edilen *Miletli Thales*'in kendisi, "Kendini bil!" diyen o çok ünlü yazıtını Delphoi tapınağının girişine bizzat koydurmuştur. Böylelikle tüm kehanetlerin derin anlamını açık ve seçik kılmıştır.

Hristiyanlığın yayılmasıyla büyük kâhinler giderek sessizleşmişlerdir. Ve M.S. 363 yılında Roma İmparator'u *Julian* akıl danışmak üzere Delphoi'ye geldiğinde buradaki kâhin bile - bin yıllık görkemli tarihe rağmen – son kez konuşmuştur. Rahibenin ağzından Apollon, imparatora bir daha kehanette bulunmayacağını söylemiştir ve bu son kehaneti de gerçekleştirmiştir.

Bunu takip eden yıllarda Hristiyanlaşan dünyada kehanetler yasaklanmıştır. Yıldızların gözlemlenmesi yalnızca takvim hesaplamalarına indirgenmiştir. Gnostik ve Hristiyan görüşler arasındaki çözülmesi mümkün olmayan derin çatışma nedeniyle "kendini tanıma"ya artık önemli bir hedef olarak itibar edilmemiştir.

Gnosis kelimesi 'bilgi' demektir ve Gnostikler bilginin kurtuluşa götürdüğüne ve kendini bilmenin de kendini kurtarabilmenin bir yolu olduğuna inanmışlar, öte yandan Hristiyanlık kişiyi kurtuluşa yalnızca imanın götürdüğünü bunun da daima ilahî af ile mümkün olduğunu öğretmiştir. Bu nedenle "kendini bil" emrine hizmet eden kehanetler doğal olarak artık Gnostik topraklarda yetişmektedir ve Hristiyan bakış açısından bu, günahkâr olmasa bile nafîle bir çaba olarak kabul edilmiştir.

Buna ilaveten kehanetler belirsizlikleri nedeniyle kötü bir nam salmışlardır. Perslere karşı olan savaşı kazanıp kazanmayacağını soran imparator *Kroisos*'a Delphoi'nin vermiş olduğu o bilinen cevap buna bir örnektir. Delphoi'nin cevabı şöyle olmuştur: "Eğer Halys (Kızılırmak) nehrini geçersen büyük bir imparatorluğu yıkacaksın." *Kroisos* bu ifadenin anlamını keşfetmek için zaman harcamamış ve onu hemen kendi lehinde anlamıştır. Fakat, Halys nehrini geçtiğinde yıkılan kendi imparatorluğu olmuştur.

Dolayısıyla kehanetler ortadan kaybolmuş ve yeraltına inmişlerdir. Ancak 12. yüzyıldan sonra ve özellikle Rönesans zamanında, 17. yüzyıldaki aydınlanma çağında son bulacak olan büyük bir geri dönüş yaşamışlardır. Rasyonalizmin zafer kazanmasıyla kehanetlerin de devri kesinlikle sona ermiş gibi görünmüştür. Kehanet batıl inanç olarak görülerek tasfiye olmuş ve Astroloji üniversitelerde yasaklanmıştır. Belirtmeliyim ki bu da çok haksız yere olmamıştır. Özellikle astrologlar büyük hatalar yapmışlardır.

1781'de sıradışı bir şey meydana gelmiştir. Yeni bir planet, Uranüs keşfedilmiştir. Bu mümkün olmayan bir şeydir. İnsanoğlu, bir yılda 12 ay, bir haftada da 7 gün olduğu gibi zodyakın 12 burcu ve 7 planet olduğundan binlerce yıldır emin olarak yaşamıştır. Bu Tanrı'nın kurmuş olduğu bir düzendir. Şimdi birdenbire, bu ebedî gerçeğin yanlış olduğu ortaya çıkmıştır. Artık evren Satürn'ün yörüngesi ile sınırlı değildir. Uzay bir gecede ikiye katlanmıştır. Ve aynı şey birkaç yıl sonra, Fransız Devrimi'yle dünya üzerindeki düzenin de başına gelmiştir. Güçlerini Tanrı'nın lütfundan aldıklarına inanılan krallar tahtlarından indirilmişlerdir. Uranüs'ün keşfedilmesiyle, insanoğlu bireyselliğini ve tüm önceki zamanlardaki hayallerinin ötesine giden bir kişisel özgürlüğü keşfetmiştir. Fakat astrologlar bu zamanın işaretlerini görmemiş ve okumamışlardır. Astrolojiyi aynı eski dar görüşlülükleriyle uygulamayı sürdürmüşlerdir. Orta Çağ'da, bir kümeleşmenin kişi için ne anlama geldiğini yorumlamak çok daha kolay olmuştur, çünkü o günlerde kendini gerçekleştirme yelpazesi çok dardır. Eğer baba bir marangoz ise, oğlu da marangoz olacaktır. Kız çocuğuna ilişkin yegâne soru ise evleneceği mi, yoksa manastıra mı gideceği, ve evlenirse kaç çocuk doğuracağıdır. Dolayısıyla o günlerde, bir transitin ne getireceğini tahmin etmek oldukça kolay olmuştur. Ama aniden, inanılmaz bir karar verme özgürlüğü ve seçeneklerin sayısında kalıcı bir artış ortaya çıkmıştır. Öyle görünüyor ki, astroloji geri adım atmaya ve astrologlar ortaya çıkan bu durumla, giderek daha sıkı kurallar koyarak baş etmeye çalışmışlardır. Dolayısıyla 19. yüzyıldan kalma kitapları okuyacak olursanız, böylesi dar görüşlü bir astroloji artık ciddiye alınmadığı için büyük bir mutluluk duyarsınız. Diğer kehanetler için de durum daha iyi değildir.

Fakat daha sonra – 20. yüzyılın ilk yarısında – en beklenmeyen bir zamanda, kehanetler geri dönmüştür. *Hermann Hesse*, *Carl Gustav Jung* ve *Richard Wilhelm* gibi kişiler I Ching'den çok etkilenmişlerdir. Yaşlı bayan astroloji geri gelmiş ve bir 20. yüzyıl çocuğu olan psikoloji ile evlenmiştir. Bu da odak noktası "kendini kavramak" olan modern astrolojinin başlangıcı

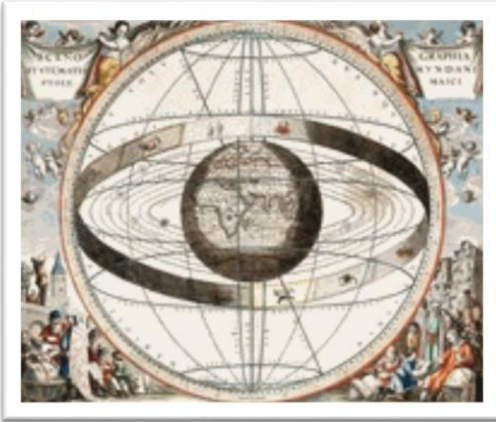
olmuştur. Ve insanlar yeniden Tarot, Rune ve diğer kehanetler üzerinde çalışmaya başlamışlardır.

BU DÖNÜŞÜN SEBEBİ NEYDİ?

20. yüzyıl Hristiyanlığın inişe, nihilizmin ve ateizmin de çıkışa geçtiği yüzyıldır. Ancak, her insanın içindeki o derin anlama duyulan bu güçlü özlemin cevabını bu ikisinin vermesi mümkün değildir. Dolayısıyla ortada, kapitalizm hariç, inanacak bir şey kalmayınca insanlar Batı'dan Hindistan'a yolculuk etmişler ve o bölgedeki her yerde karşınıza çıkabilecek olan geleneklerinin zenginliğine hayran kalmışlardır. Ve batıda, kendilerinin de eski ve güzel gelenekleri olduğunu ancak geri döndüklerinde farketmişlerdir. Bu, Astroloji ve Tarot'nun yükselmeye başladığı zamandır.

BU DÖNÜŞÜN ÖNEMİ NEDİR?

Her şeyden önce: bize eski bir zaman kavrayışını geri kazandırır. Modern dünyada zaman yalnızca sığ bir niceliğe indirgenmiştir. Şimdi ise zamanın bir niteliği olduğunu, doğru anlar ve yanlış anlar olduğu yeniden öğreniriz. Olaylara ilişkin yeni bir anlayış kazanırız. Onların saçma değil, aksine anlamlı olduklarını görürüz.



Özellikle astroloji bize – bilimin yaptığına aksine – anlam dolu bir evrende yaşadığımızı ve herkesin bütünü bir parçası olduğunu hatırlatır.

Şu tasvire bir bakın: Eski dünyada yerküre canlı ve anlam dolu bir evrenle çevrelenmiş olarak merkezde dururdu. Şimdi, modern dünyada bu bırakılmıştır. Evren neredeyse bomboştur. Canlı bir şey yoktur. Yalnızca bir anlamı olmayan birkaç taş vardır. Ama astroloji bize orada bir anlam olduğunu ve gökyüzünde önemli bir şeyler görmekte olduğumuzu hatırlatır.

BİR BİREY İÇİN BU NE ANLAMA GELİR?

Bu, kehanetlerin nasıl kullanılmakta olduğuna göre değişir.

Kehanete güç merakıyla ya da zayıflık nedeniyle mi başvuruyorum?

Doğru biçimde mi danışıyorum?

Alametlerin bağımlısı mı oldum? Körlemesine itaat mi ediyorum? Evimden yalnızca kartlar izin verdiği mi çıkıyorum?

Böyle anlarda şunu hatırlamak önemlidir: "Bir kehanet mükemmel bir hizmetkâr, ama çok kötü bir efendidir!" Tavsiyesini dinlemek çok yararlıdır, ama onu patronunuz hâline getirirseniz acımasız bir sisteme dönüşür.

Yoksa kalıcı mutluluğu garanti edecek olan ezoterik bir talih sigortası mı arıyorum?

Ben ne yaparsam yapayım sonucunun iyi olacağını garantilemek mi istiyorum?

Bunun ezoterikle hiç ilgisi yoktur. Her kararını ve her hareketini kartlara soran kişi büyük olasılıkla spiritüel bir arayışta olan bir kişi değil, daha ziyade güvence peşinde koşan endişe dolu bir kişidir.

Kehanetin anlamını, herhangi bir belirsizliğe şans vermeksizin aklımla düz olarak mı kavramaya çalışıyorum?

O zaman eski Yunanlıların ne söylemiş olduğunu hatırlamak yararlı olacaktır: "Bir kehanetin sözcükleri tohum gibidirler. Anlam ile sıkıca doldurulmuştur ve içlerindeki boyutlar zaman içerisinde görünür hâle gelirler."

Daha derin bir kavrayış mı arıyorum?

Kehanetlere, kendimi daha iyi bilebilmek ve bir şeyin başıma neden geldiğini anlamak için mi danışıyorum?

Kendi sorumluluğumu onlara yansıtımsızın onlardan birer danışman olarak mı yararlanıyorum?

Tüm bu durumlarda, kehanetler yaşamımızı zenginleştirirler.

BİR KEHANETİN TAVSİYESİ NE KADAR GÜVENİLİRDİR?

Kesinkes ve daima bağlayıcı ve doğru mudur? Bunun cevabı muhtemelen hayırdır, çünkü gelecek belli değildir.

Zaman, liflerden örülmüş bir ip gibidir. İp geçmiş, lifler de gelecekteki olasılıklardır. Bu liflerin bazılarını yönelimler olarak kabul edebiliriz. Bazıları çekilip çıkartılırken, bazıları yenilenirler. İçinde tüm geleceğin yazılı olduğu, yaşam kitabı diye bir şeyin olduğuna ben inanmıyorum. Gelecek değişmez değildir, ama biz onu kalıcı olarak biçimlendirebiliriz. Bütün gün boyunca kararlar alırız ve işte ip böyle uzar.

Ama elbette, tamamıyla özgür değilizdir. Hepimizin geri iade edemeyeceğimiz bir horoskobu vardır. Buraya, bize horoskobumuzla yansıtılan belirli bir potansiyel ile gelmişizdir. Ve bizi bireysel doğamızı ortaya koymaya iten içsel ve bilinçdışı bir dürtümüz vardır. Ama genellikle bu, zenginlik, şöhret, güç vb. gibi başka hedefler için çabalayan egomuzun düşünceleri ile yeterince uyum içerisinde değildir. Bu dürtü egomuzdan daha güçlü hâle geldikçe bize, hem olmasını istemediğimiz hem de ne olduğunu anlamadığımız, bir şeyler olmakta olduğunu hissederiz. Ve alın yazısı dediğimiz budur. Bu bizi, standart modeller yerine kendi biricik bireyselliğimizi geliştirmeye iten içsel bir tabiat kanunudur.

Şu deyişi bilir misiniz? "Hepimiz orijinal kopyalar olarak doğarız, ama çoğu insan sıradan bir kopya olarak ölür."

KEHANETLERİN NASIL İŞLEDİKLERİNE DAİR BİR AÇIKLAMA VAR MIDIR?

Ünlü *senkronisite* (*zamandaşlık*) kelimesi hiçbir şey açıklamaz, aynı esnada meydana gelen iki şey arasında bir anlam olduğunu söyleyen güzel bir kelimedir sadece. Öte yandan o fenomene ilişkin hiçbir açıklama yapmaz. Dolayısıyla gelin bir açıklama bulmaya çalışalım:

Öncelikle zamanın niteliğine sahibiz ki bu, her anın kendine özgü bir anlamı var demektir. Holistik bakış açısıyla da şöyle ekleyebiliriz, cevap ve soru, iki ayrı şey değil bir bütündürler. Eğer bu iki fikri bir araya getirecek olursak, bir soruyu sorduğumuz zaman anının, içinde cevabı da barındırdığı sonucuna varırız. Şimdi tek ihtiyacımız olan şey anın anlamını keşfedebilmemizi sağlayacak bir sistemdir. Ve her kehanetin de kendine özgü yöntemiyle yapmakta olduğu şey budur. Astrolog yıldızları incelemek için gökyüzüne – ya da bugünlerde bilgisayara – bakar, eski Çin’de insanlar I Ching’in kehanetine danışmak için para atmışlardır, Tarot açanlar rastlantısal bir kümeleşme elde etmek için kartları karıştırırlar, Druidler de aynı şeyi Rune taşları ile yapmışlardır ve benzerleri. Belirli bir zaman noktasında tüm bu kehanetler kendi resimsel dilleriyle aynı cevabı vereceklerdir. Dolayısıyla konu bir kehanetin bir diğerinden daha iyi olup olmadığı, Rider kartları yalan söylerken Crowley kartlarının doğruyu söyleyip söylemediği değildir. Konu sizin hangi dili en iyi anladığınızdır. Astrolojinin dili, I Ching’in dili, Rune taşları, kartlar, her ne ise.

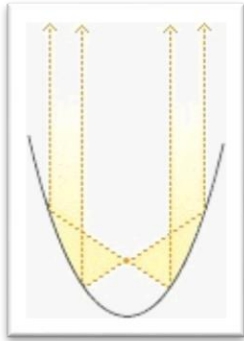
Ancak üzerinde düşünmemiz gereken bir görüş daha vardır.

Bilinçdışı

Genellikle bilinçdışımızdan, içimizde bir yerlerde duran küçük bir kara kutuymuş gibi bahsederiz. Ama nerede ve ne kadar derinde olduğunu, sınırları olup olmadığını kimse bilmez. Belki de bizim sonsuzlukla olan bağımızdır.

Bir dalga düşünün. Bu dalganın daima denizin en derin noktasıyla bir teması vardır. Dalgayı bizim bireysel doğamızın sembolü olarak kabul edelim. O zaman üst yüzeydeki beyaz köpükler bizim bilincimiz, dalganın koyu kısımları kişisel bilinçdışımız, deniz de kolektif bilinçdışıdır. Bu bize, biz bilmesek bile bizim daima sonsuzluk ile bir temas içerisinde olduğumuzu gösterir. Biz bilmeyiz çünkü zihnimizin zamanda ve mekânda bilinçlenebilmesi için “frekansların düşürülmesi” gerekmiştir.

Bu örnekleme ters çevirecek olursak bir başka güzel sembol elde ederiz.



Bu bir paraboldür. Eğer bu odaktan ışınlar gönderecek olursanız hepsi eğriden geri yansıtılacaklar ve paraleller olarak sonsuzluğa doğru gönderileceklerdir. Geometri bize – biz böyle bir şeyi tasavvur edemesek de - paralellerin sonsuzlukta birleştiğini söyler. Öte yandan bunun anlamı, parabolün bir bu dünyada, bir de transandant başka bir kürede odak noktası olduğudur. Ve ikisi kalıcı bir temas içerisindedirler. Dolayısıyla, biz artık Tanrıların ve Tanrıçaların seslerini duymuyor olsak da zihnimiz oraya uzanabildiği için üst benlikle daima temas içerisindeyizdir.

Üç kelime var ki, sanırım insanlığın, biz üçünün de farklı bir anlamı olduğuna inanıyor olmamıza rağmen, aslında hepsinin aynı şeyi tanımladığını anlamaya başlaması fazla uzun zaman almayacaktır. Bu kelimeler : Alın yazısı – Rastlantı – Bilinçdışı. Ben, bizim alın yazısı olarak deneyimlediğimiz rastlantısal olaylara neden olan şeyin bilinçdışı olduğuna inanıyorum.

TANRIÇANIN DÖNÜŞÜ

Kehanetlerin dönüşünden bahsettik. Ama bu daha büyük bir fenomenin sadece bir yan etkisidir: Tanrıçanın dönüşü.

Bildiğimiz gibi, yaklaşık 5000 yıl önce ataerkilliğin kendisini göstermeye başlamasıyla dinsel inançlarda erkek Tanrılar baskın konuma geçmişler, önceleri Cennet/Gökyüzü Kraliçesi olan büyük Ana Tanrıça ise giderek yeraltına indirilmiştir. Buna paralel olarak logos (deyi), akıl ve sağ tarafın tüm simgeleri yüceltilirken, ruh, duygular ve sol taraf şiddetle değersizleştirilmiştir. Bütün kült rahibelerden alınmış ve rahiplerin ellerine teslim edilmiştir. Halklar artık kraliçeler tarafından değil krallar tarafından yönetilmeye başlanmıştır. Ve İsrail'in ömür boyu ilk kralı olan Kral Dâvud (M.Ö. 1000) ile birlikte ataerkillik anaerkil düzeni kesinkes zaptetmiş ve de yıkmıştır. Yaklaşık 3000 yıl sonra çark dönmeye başlamıştır. 18. yüzyılın sonunda Fransız İhtilali ile başlayarak krallar birer birer tahtlarını bırakmak zorunda kalmışlardır. Ve 1950'lerde Mısır Kralı Faruk tahtından çekilmek zorunda kaldığında geleceğe ilişkin gülünç gelen bir öngöründe bulunmuştur. 20. yüzyılın sonuna gelindiğinde yalnızca beş kralın kalmış olacağını söylemiştir. Bu krallar sinek, maça, kupa ve karo kralları ile İngiliz Kralı! Biraz daha fazla kral kalmış olduğunu bilmemize rağmen, monarşilerin zamanının dolmuş olduğu açıktır ve bu, ataerkil düzen için de geçerlidir. Geçtiğimiz 200 yıl içerisinde dışıl yön oldukça fazla değer kazanmıştır ve özellikle son yüzyılda Tanrıçanın bu dönüşünü gözlemlemek mümkündür.

- politik → yükselen sol kavramı
- felsefi → zamanının öncü filozofu olan Nietzsche'nin Tanrı'nın ölmüş olduğuna dair deklarasyonu - elbette bununla ataerkil Tanrıyı kastetmiştir çünkü başka kalmamıştır
- psikolojik → Freud ve Jung tarafından biliçdışının keşfedilişi
- tıp ve diğer dallar → Hahnemanns tarafından homeopatinin keşfedilişi ve bize ilaçlarda güçlü etkilerin yalnızca yüksek doz uygulaması (açık bir eril düşünce biçimi) ile mümkün olmadığını, aşırı seyreltilmiş ilaçlarla da aynı etkilerin sağlanabileceğini göstermesi
- ve bunun 1930'da astrolojide görülen paraleli → çok küçük ve çok uzak olmakla birlikte etkisi çok güçlü (homeopatik) olan bir planetin, Pluto'nun keşfedilişi
- dinî → Papa'nın 1950'de ilan ettiği dogma ile Meryem'in göğe çıkış öğretisini onaylaması - Jung'a göre refomdan bu yana meydana gelen en önemli dinî olay
- günlük yaşam → solakların sol elleriyle yazmalarına izin verilmesi ve sola doğru dansetmenin artık bir tabu olmaması
- ve elbette güya kâfir işi olan geleneklerin geri dönüşü, doğaya karşı yeni yaklaşım ve tüm ezoterik alanlara olan ilgideki etkileyici artış

Tüm bunlar Tanrıçanın yeraltı dünyasından dönmüş olduğunu göstermektedir. Sadece kongre boyunca olmamak kaydıyla ruhu bizimle olsun.

Beni dinlediğiniz için çok teşekkür ederim.

© Hajo Banzhaf

Çeviren: Güneş İlhan